

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie z zażalenia **T.L.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zamościu z dnia 23 maja 2025 r. o odmowie wszczęcia śledztwa, sygn. akt [...],

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 lipca 2025 r.,

wystąpienia Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 25 czerwca 2025 r. w sprawie II Kp 380/25,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomiu.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Zamościu postanowieniem z dnia 23 maja 2025 r., sygn. akt [...], odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie „przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków, w okresie od końca roku 2021 do początku roku 2022, daty bliżej nieustalonej w Z., woj. [...], przez Sędziego Sądu Rejonowego w Zamościu X. Y., polegającego na złożeniu podpisu na liście poparcia dla sędziego Sądu Rejonowego w Biłgoraju X.1 Y.1. do Krajowej Rady Sądownictwa, w zamian za pomoc w uzyskaniu przez nią nominacji sędziowskiej,

czym naruszono interes prywatny T.L., tj. o czyn z 231 § 1 k.k.” na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec stwierdzenia, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu. Postanowienie to została zaskarżone zażaleniem T.L., które wpłynęło do Sądu Rejonowego w Zamościu, jako właściwego do rozpoznania sprawy i zostało zarejestrowane pod sygnaturą II Kp 380/25. Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2025 r. Sąd ten wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, ponieważ będący przedmiotem postępowania czyn miał zostać popełniony przez sędziego Sądu właściwego, co zważywszy, iż sędziowie tego Sądu znają się i utrzymują wzajemne kontakty co najmniej na gruncie służbowym, mogłoby w odbiorze zewnętrznym wywołać wątpliwości, co do zdolności do bezstronnego i obiektywnego rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rozpoznawanie sprawy przez sąd właściwy miejscowo ma charakter gwarancyjny, co oznacza, iż przepisy umożliwiające odstępstwo od tej zasady winny być wykładane ściśle i stosowane z należytą wstrzeźliwością. Przepis art. 37 § 1 k.p.k. przewiduje możliwość przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. Do przesłanki tej należy zaliczyć sytuację, w której, w realiach konkretnego układu procesowego, mogą u postronnego i obiektywnego obserwatora zaistnieć wątpliwości co do możliwości bezstronnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy. Wprawdzie przedmiotem kontroli odwoławczej jest decyzja procesowa prokuratora, nie można jednak nie dostrzec, że czyn będący przedmiotem decyzji procesowej miał zostać popełniony przez sędziego orzekającą w Sądzie właściwym do rozpoznania zażalenia i łączyć się ma z jej statusem sędziowskim. Wprawdzie nie ma żadnych przesłanek, by twierdzić, że sędziowie Sądu właściwego nie są w realiach sprawy zdolni do wydania bezstronnego orzeczenia, jednak w odbiorze społecznym, rozstrzyganie przez Sąd właściwy o dalszym toku postępowania karnego co do ewentualnej odpowiedzialności karnej sędzi tego Sądu, może budzić wątpliwości związane z warunkami do obiektywnego i bezstronnego orzekania.

Dodać do tego należy, że w świetle wystąpienia Sądu Rejonowego w Zamościu, sędziowie tego Sądu znajdują się i pozostają przynajmniej w relacjach służbowych, co wzmacniać może wątpliwości co do warunków umożliwiających swobodne orzekanie w sprawie.

W świetle tych okoliczności uznać należało, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu i to poza obszar właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Zamościu.

[WB]

[r.g.]